

FLETSE TECHNOLOGIE

Ik vroeg me af of de ambtenaren van de gemeente Bergen op Zoom MS-Teams gebruiken om te videobellen. Ik droomde over Volkswagenverkopers die hopen dat potentiële kopers beïnvloed worden door berichtgeving over een Tweede Golf.

Tijd voor vakantie.

In de vakantie ga ik nadenken. Bijvoorbeeld over de vraag waarom ik mensen wantrouw die enthousiast doen over een toekomst met meer thuiswerken en meer online onderwijs. Wie zijn die mensen? Zijn het misschien mensen die vóór corona de hele dag op kantoor eenzaam achter hun scherm zaten? Docenten die eenzijdige hoorcolleges gaven? Mensen die altijd al een flets werklevens hadden? Die, behalve de afgenomen reistijd, amper verschil opmerken? Tweedimensionale mensen?

Ik ben minder enthousiast. Technologie vind ik meestal een flets alternatief. Een pijl op een scherm is een magere variant op 'de weg weten'. Opgevouwen in een vliegtuigstoel zitten terwijl iemand vraagt: *'chicken or pasta?'* is een fletse invulling van kunnen vliegen. Wanneer je tijdens een videogesprek elkaar diep in de ogen wilt kijken, en allebei naar de camera kijkt, waardoor je elkaar juist *niet* in de ogen kijkt, dan is dat is een uiterst fletse technologische uitwerking van menselijk contact.

Ik mik op een andere toekomst. Eentje met meer on-campus onderwijs en écht menselijk contact. Intensiever én vaker. Een toekomst waarin we alleen dingen in onze gebouwen doen die we online niet voor elkaar krijgen. Eentje vol met kleur. Inspireren, raken, lachen, voelen, uitdagen. Daarvoor rij ik na mijn vakantie graag zo vaak mogelijk naar het werk.

U toch ook?